

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Epitaphios Incomparabili ac rari exempli Matronæ,
Magdalenæ Cloeliæ Bussingiaë, Conjugi desideratissimæ
Viri ... Casparis Bussingii, Comitatum Oldenburgensis &
Delmenhorstenis Superintendentis ...**

Brincmann, Nicolaus

Oldenburgi, MDCCXII.

VD18 13035282-004

Farbkarte

[urn:nbn:de:gbv:45:1-783314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:gbv:45:1-783314)

* * *

Z O I P H A T I I I I I

Non dolor est Major, quam cum violentia mortis
Unanimi solvit corda ligata fide!

Christianus ille poeta, nescio quis, vere cecinit. Sententiam eandem diversis verbis expressit suo ævo clarissimus Pastor & Professor Lipsiensis, Doctor Nicolaus Selneccerus, quem sæpius hoc in ore habuisse ferunt: *nihil esse acerbius, quam videre funus conjugis dilectissimæ!* (vid. Dan Griebn. Todes-Bedanken pag. 330 & 916.) Nemo enim opinor, sanæ mentis hominum erit, cui non vel fando auditum, vel usu compertum, vel tacito naturæ sensu perspectum sit: Maximum & acerbissimum marito dolorem obitu inuri uxoris: uxoris inquam, quam individuum vitæ comitem, fortunæ omnium consortem, divini pariter & humani juris sociam ac participem, non sortito accepit, sed fati divinis destinatam sibi cum iudicio delegit. Mercator ille, cuius à rudentibus pender felicitas, si navem omnis generis mercibus onustam vel naufragio periisse; vel in piratarum ac prædonum manus venisse audit; ita sæpe angitur, ut animo totus concidat, capillos utraque manu vellet, pectus tundat, fletuque ac lacrymis omnia compleat. Qua ergo ratione ab animo suo, ne doleat, impetrabit maritus, cum jacturam fecit uxoris? Quam gemmis & margaritis nobiliorem pronuntiavit Regum Ebræorum sapientissimus. Ille quidem Terentianus senex à re uxoria abhorrens, fortunatum se putat, quod nunquam uxorem duxerit domum. Alius nescio quis, inscribi monumento suo, tanquam magnum aliquod & singulare curavit: *Uxorias molestias se nunquam sensisse*: quasi verò aut credi magnopere oporteat pronuntianti ea de re in qua periculum fecisset nunquam: aut si quid molestiæ aliquando & ærumnæ ex sua uxore suboritur, id sibi ipsi haud infrequenter morositate sua concinnet. Multæ quidem illarum sunt, in quas illud Plautinum conveniat vere: *Heus hercle mulier et audax & mala es!* parentum vomitæ ac carcinomata, gentis suæ maculæ atque opprobria, maritorum pœnæ ac dolores. Nos verò ex adverso ita omnino habemus, vix posse majorem felicitatem homini masculo contingere, quam qui probam & sui amantem conjugem fuerit nactus. Cujus exemplum si nobis proponendum sit, nescio sane an aliud luculentius ullum ac suis partibus perfectius queat inveniri, quam *beate defuncta* hæctenus præbuit, cui egregiæ *Matrone* hodie solemnia exequiarum exsolvenda sunt. Ita enim illis rebus omnibus, quæ summam in isto sexu laudem conficere solent, instructa fuit, ut superfuisse aliquid potius, quam defuisse videatur. Merito igitur in squalore & luctu degit *optimus viduus*: & eo magis, quo accuratius intelligere solemus nostra bona, cum, quæ habuimus in potestate, amissimus. *Quæ enim diligimus habita, ea graviter suspiramus ablata*, dicente Gregorio. Ita quippe statuendum est, difficillime omnium solvi ac distrahi, quæ conjuncta & colligata arctissime fuerunt. Quod si nulla alia copula ac nexus arctior sanctiorque conjugali est, nec ullum acerbius excogitari mortis genus poterit, quam quo divelluntur conjuges ac separantur. Non equidem inficior, amorem inter fratres esse ardentem: ita ut quidam magis dolendum censeat, si fratrem; quam si conjugem aut liberos amiserit. Nec ignoro naturale in parentum pectoribus erga liberos flagrare incendium: nullumque esse adfectum, qui vincat paternum. Sed tamen conjugalem flammam longe ferventiorum esse contendo, recteque